

ÖP:s rescensent gratulerar årets medverkande i Arnljots spelen till en helgjuten föreställning. Foto: Conny Lagé

 STÖRRE BILD

Imponerande Arnljot

Än är inte undrens tid förbi. Vikingadramat Arnljot som har spelats varje sommar sedan 1945, har de senaste åren utvecklats. Senast jag såg spelet, 2003, blev jag grymt besviken. Lika besviken som jag var då, lika positivt överraskad blev jag efter söndagens föreställning på Arnljotlägden. Att som "Sigurd i Slandrom" säga att Arnljot spelats på samma sätt under de senaste tre åren, som Hans Qviström regisserat dramat, är ungefär lika sant som att påstå att Arnljotspelet helt följer Wilhelm Peterson-Bergers manus och regianvisningar.

Jag vill av hela mitt hjärta gratulera alla medverkande, regissör och scenograf för en helgjuten föreställning. Jag kan avslöja att jag, som sett Arnljot ända sedan Karl-Mauritz Gustins Arnljot, aldrig tidigare blivit så berörd som i går. Det fanns en tår i ögonvrån vid fler än ett tillfälle.

Vad är det då som gjorts och blivit så mycket bättre? Rent allmänt är det scenernas längd och dramatisering. Att scenen försetts med ett scengolv gjorde att scenbilderna blev tätare och skådespelarna hade inga som helst problem med sina positioner. Vilket gjorde att de helt kunde koncentrera sig på sina karaktärer. De inlagda musikinslagen har jag länge längtat efter. Musiken inte bara stryker under utan ger också spelet en mycket bra rytm. Peterson-Berger skriver i ett "förord" till taldramat Arnljot: "Vid ett sceniskt utförande af "Arnljot" äro de handlande personernas ord ämnade att framsägas med musikalisk fixering af rytm, tidmätt och tonhöjder och hela handlingen att ledsagas af orkesterspел i den mån stämningen så kräfver".

Tingsscenen i första akten blev nu helt tydlig och gjordes i ett mycket bra tempo. Scenen med en döende Unn och det direkt där på följande replikskiftet mellan Gunhild och Arnljot såg jag genom en tår. Berättaren gav precis så mycket information som behövdes för därpå följande akter. Att lägga in en "gästartist", Uda Moberg som på ett synnerligen vältolkat sätt sjöng Vainos sång, O, vore jag var maska jag knyter, är smått genialt. Gunhilds möte med Arnljot i skogen blev en absolut "peak". Drömscenen kommer att för evigt finnas i mitt minne. Ett bättre sätt att dels gestalta drömmen och att i direkt anslutning visa Ubmas "hädanfärd", tror jag inte går att finna.

Den väsentligt kortade tredje akten och de direkt gripande scenerna, när Gunhild ser Arnljot på håll samt den scenografiska lösningen med Arnljots död, blir också svåra att glömma. Vikingadramat Arnljots text och scenografiska utveckling i all ära, men Regissören Hans Qviströms långsiktiga regiarbete är en mindre bragd. Han har lyckats att få rollinnehavarna att naturligt gestalta sina karaktärer och att prata och röra sig "teaternaturligt".

Det var i går främst två rollinnehavare som imponerade. Det var Sara Olofsson i rollen som Gunhild och Arnljot, Håkan Borgsten. Ett par där känslorna, för varandra, kändes helt äkta. Håkan Borgsten har utvecklat Arnljot till en ung, rebellisk och känslofylld person. Håkan du kan inte sluta nu, då du förvandlat Arnljot från den allvarstygnde vikingen, från pekoralsens döda land, till en livs levande person år 1025, i det fagraste av svenska landskap.

Hans Lingblom
hans.lingblom@telia.com

Artikeln publicerades
2006-07-10 kl.00.00

 STÖRRE BI

Regiarbetet är en mindre bragd. Skådespelarna gestaltar sina karaktärer naturligt.